

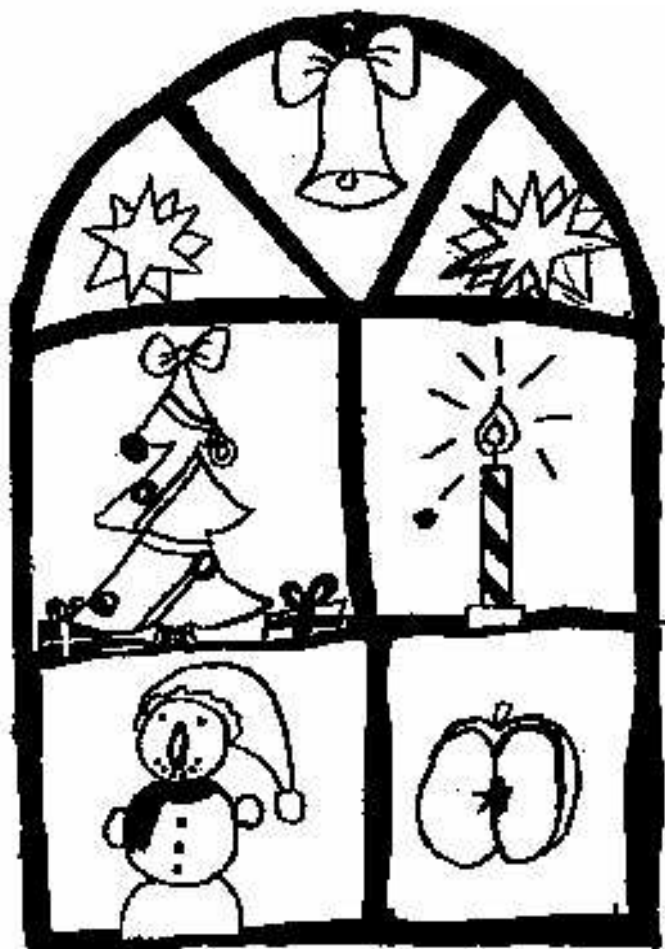
MALÍČEK

občasník žáků ZŠ Chrudim, Dr. J. Malíka

ročník VIII, číslo 2

prosinec 1999

cena 5 Kč

Seznámení
s redaktory

VÁNOCE

Návštěva
na naší
škole

POZVÁNKA

ANKETA

Zima a sníh

Zima a sníh, to je ta dvojice ve větvích.

Ve větvích, které listů nemají a o sněhovou peřinu žádají.

Zima je hlava rodiny, po ní sníh přijde za chvíli.

Zvířata se připravovala na zimu

a teď na svých skrýších mají sněhovou peřinu.

Zima a sníh, to je ta dvojice ve větvích.

Michaela Jirovská, IV. A

Přicházejí Vánoce - svátky klidu a míru, čas, kdy by měla být rodina a všichni, které máme rádi, pohromadě. Do tohoto období neodmyslitelně patří vánoční nákupy, pečení cukroví, dárky, stromeček, kapr, sníh a spousta dalších věcí. K tomuto času patří samozřejmě i další číslo našeho časopisu. Takže maminky, tatínkové, babičky, dědečkové, uveleďte se v křesle, uvařte si káféčko. Děti, vezměte si něco dobrého na zub a pusťte se všichni do čtení našeho časopisu.

Celá redakční rada vám přeje veselé Vánoce. Užijte si je v klidu, bez stresu a shonu.

Seznámení s redaktory

Stejně jako v minulých číslech i tentokrát vám představíme redaktorky našeho časopisu. Je tu poslední dvojice:

Verča Pullmannová a Veronika Pelikánová.

Jak dlouho jste členkami redakční rady?

Verča: „Členem redakční rady jsem už třetím rokem.“

Veronika: „Ne moc dlouho. Do Malíčku jsem se přihlásila v průběhu loňského roku. Už si ani nevzpomínám, kdy to přesně bylo. Ale myslím, že někdy z jara.“

Chtěly byste v práci redaktorů pokračovat i jako dospělé?

Verča: „Dříve jsem o tom uvažovala, ale teď se mi to zdá skoro nemožné, protože na tento obor se hlásí mnoho studentů.“

Veronika: „Novinařina by mě určitě bavila. Vždycky mě něčím přitahovala. Nechám to ale osudu, jestli se k ní někdy dostanu. Myslím, že by to bylo jistě zajímavé.“

A kdyby ne, tak co byste chtěly dělat?

Verča: „Nejdříve bych se chtěla dostat na jazykové gymnázium do Pardubic a pak na nějakou vysokou školu.“

Veronika: „Tak to bohužel v této chvíli ještě nevím. Někteří už odmala vědí, čemu by se chtěli věnovat, ale co bych chtěla dělat já, to opravdu netuším.“

Jaká byla vaše první láska?

Verča: „Poprvé jsem byla zamilovaná ve třetí třídě. Dnes však spolu nemluvíme a ani se nevidáme.“

Veronika: „Na svoji první lásku si už nepamatuji, zato ta poslední - první opravdová - ve mně zanechala pocity nejkrásnější.“

Jaká je vaše nejoblíbenější kniha, barva, zvíře, jídlo a film?

Verča: „Mám ráda dobrodružné a detektivní knížky, kde je plno záhad a tajemna, ale na druhou stranu si ráda přečtu hezké romantické knížky. Moje oblíbená barva je žlutá; ze zvířat je na prvním místě pes (naše fenka Dáda) a těsně za ním kůň; jídlo, to jsou hranolky s kečupem a řízek. Mé oblíbené filmy jsou starší české komedie, například Marečku, podejte mi pero!, pohádky a další hezké filmy, kde se tolik nestřílí a neteče krev proudem.“

Veronika: „Tahle odpověď bude asi nejstručnější. Mám ráda knížky od Stanislava Rudolfa, nejvíc si pochutnám na kuřecích specialitách, mojí nejoblíbenější barvou je modrá a v poslední době mě nejvíce zaujal film Matrix.“

Co jaké země byste se chtěly podívat?

Verča: „Chtěla bych se podívat do Španělska nebo někam do Jižní Ameriky a do USA, protože se učím anglicky a španělsky.“

Veronika: „Kdyby bylo po mém, tak bych nejraději absolvovala cestu kolem světa. A mohla by klidně trvat i déle než proslulých osmdesát dní. Ale to bohužel není v mé moci. Kdybych měla jmenovat jednu zemi, tak asi Řecko. (Ačkoliv Havajské ostrovy by taky nebyly špatné, co myslíte?)“

Čeho se nejvíc bojíte?

Verča: „Nejvíce se bojím pavouků a hadů a taky písemek z matematiky.“

Veronika: „Strašidel a tmy!!! No ne, tak z toho už jsem vyrostla. I když i díky té tmě mně někdy přeběhne mráz po zádech. Teď ale vážně. Nejvíce se bojím lidí, protože za všechno zlo, které je tady u nás, na celé zemi, můžou více či méně lidé.“

S jakou hračkou jste si jako malé hrály nejvíc?

Verča: „Nejvíce jsem si hrála s panenkami Barbie a s takovou panenkou, která vypadá jako opravdické miminko. Vždycky jsem ji převlékala do různých oblečků. To mě moc bavilo. Teď leží na chalupě a práší se na ni.“

Veronika: „V dětství jsem si hrála hodně a ráda. Jako asi každá holčička jsem měla několik panenek, se kterými jsem si s oblibou pohrávala. Nejvíce svého času jsem věnovala plyšovému kocourovi, kterého jsem neustále vozila venku v červeném kočárku (mám ho dodnes).“

Jaké máte koníčky?

Verča: „Ráda si čtu, chodím na procházky s naší Dádou, nakupuji dárky, vyšívám....“

Veronika: „Mezi mé záliby patří hlavně sport. Ráda chodím na aerobic, nedávno jsem začala dělat atletiku, převážně běh a v zimě si s radostí zalyžuji. Ráda chodím do kina, poslouchám hudbu, a když mám příležitost, tak s chutí zhlédnu nějaký muzikál.“

Jaký je váš sen?

Verča: „Přála bych si, abych se dostala na gympl bez zkoušek a abych byla zdravá, protože zdraví je to nejdůležitější.“

Veronika: „Tak to je záludná otázka. Snů mám spoustu, menších nebo větších. Ale říká se, kdo prozradí svůj sen, tak tomu se nevyplní. A proto bych si svoje sny nechala raději pro sebe.“

Hana Hutlová a Marta Čermáková, VIII.A

ZE ŽIVOTA ŠKOLY

Dárek

Mnozí z vás si toho jistě všimli a ti co ne, se určitě ptají: „Co je u nás nového?“ Odpověď je prostá – Městské služby nám k Vánocům nadělily kontejnery na tříděný odpad. Před naší školou se nalézá popelnice na plasty a ve vestibulu naproti družině je zase kontejner na baterie a monočláanky. Ti z vás, kteří čtou časopis Malíček pozorně, jistě vědí, k čemu kontejnery slouží. Ale říká se: „Opakování, matka moudrosti.“ Proto si to shrňme: Žluté popelnice jsou určeny na plastový odpad - takže tam můžete dávat lahve od minerálních vod, kelímky od jogurtů atd. Druhý kontejner je zelený a do něj se dávají baterie. Kdybyste náhodou nevěděli, jaké tam patří, kontejner vám poradí, jsou na něm nakresleny.

Možná se někdo ptá: „Proč je třídění tak důležité?“ Kdybychom plast vyhazovali do popelnic, hromadil by se na skládkách a trvalo by velice dlouho, než by se rozložil. S bateriemi je to podobné. Zkuste to tedy s námi! Láhev sešlápněte, kelímek vymyjte. Ve třídě si můžete zavést krabici nebo igelitovou tašku, do které by se plasty dávaly. Služba by krabici jednou za čas vynesla. Není to těžké! Tak do toho!

E. Zajícová, VIII. A

Návštěva na naší škole

- celostátní setkání učitelů

„A děvčata poprosím, aby se za mnou po hodině stavila“, řekla paní učitelka Hřebenová v průběhu vyučování. A nás všechny přítomné napadlo jen jediné: „Co se stalo? Provedly jsme snad něco?“

Ulevilo se nám, když jsme zjistily, že vlastně o nic nejde. Budeme dělat šatnářky při celostátním setkání učitelů na naší škole! Nic na tom není, řekla jsem si poté, co jsme se rozdělily do dvojic a trojic, které budou postupně od pátku odpoledne do nedělního oběda pomáhat tady ve škole. V pátek

odpoledne přišla na řadu první trojice. Já a moje kamarádka Petra jsme byly zvědavé, jak to tady všechno probíhá, a proto jsme je přišly navštívit.

A jak to tady vypadalo? Jako u nás doma, když čekáme návštěvu. Školní jídelna se proměnila v krásnou restauraci s opravdovými číšníky, tělocvična v noclehárnu, audioučebna v kavárnu a třídy a chodby byly nově vyzdobené. Celá sobota proběhla v dobré náladě. Všude byla spousta učitelů. Někteří si školu prohlíželi, jiní si dělali poznámky, další jedli, bavili se, smáli se, vyptávali se..... Pořád se tu něco dělo. Ve stejném duchu probíhala i neděle. Po obědě pomalu začali učitelé z naší školy odcházet, a tak skončilo celostátní setkání PAU.

Kristýna Jarošová a Veronika Pelikánová, IX.A

Ptáte se, co vlastně znamená zkratka PAU? Také vás zajímá, co tu učitelé z celé republiky dělali? I my jsme byly zvědavé, a proto jsme položily několik otázek panu řediteli.

Co se vlastně skrývá pod zkratkou PAU?

Zkratka PAU znamená Přátelé angažovaného učení. Hlavním cílem PAU je stručně řečeno učinit školu pro žáky příjemnou a přitom efektivní. Tedy aby učení žákům „lezlo do hlavy“ co nejlépe a aby školu opouštěli sebevědomí lidé s chutí do dalšího vzdělávání.

Proč se celostátní setkání učitelů konalo právě na naší škole?

Na různých setkáních učitelů se na mě i na některé naše paní učitelky obraceli kolegyně a kolegové z celé řady škol s prosbou, abychom jim umožnili návštěvu naší školy. Zdálo se nám tedy výhodné vyhovět všem najednou a ještě jim umožnit vzájemnou výměnu zkušeností. Pořadatelské zkušenosti jsme získali již v roce 1996, kdy se v naší škole konalo jednodenní regionální setkání PAU. Důležitá byla i geografická poloha Chrudimi, dobře dostupná ze všech míst České republiky. Také současný velmi pěkný vzhled našeho historického města zaujme každého návštěvníka. Z těchto všech důvodů jsme nabídli radě PAU konání 14. celostátního setkání v naší škole a ta naši nabídku velmi ráda přijala.

Kolik učitelů se ho zúčastnilo?

Setkání se celkem zúčastnilo přes čtyři sta učitelů z různých školských zařízení. Byly zde zastoupeny všechny typy škol od mateřských až po vysoké, přijelo i několik školních inspektorů a pracovníků školských úřadů i ministerstva školství.

Kdo všechno se podílel na jeho přípravě a jak dlouho to trvalo?

Již v červnu jsme postupně sepisovali, co všechno musíme zařídit a na co nesmíme zapomenout, aby se u nás účastníci setkání cítili co nejlépe. Vlastní příprava pro mě začala 1. července. Postupně se do zajištění celé akce

zapojovali další pracovníci naší školy a při vlastním setkání pomáhali skoro všichni. Měl jsem velkou radost i z pomoci našich žáků, děvčat z IX. A a chlapců z VIII. A.

Kolikáté setkání to bylo?

Toto celostátní setkání bylo již čtrnácté od roku 1991, kdy PAU vzniklo.

A jak vlastně probíhalo?

Setkání bylo zahájeno v sobotu dopoledne ve velkém sále chrudimského muzea přednáškou Doc. Karla Rýdla z Pedagogické fakulty University Karlovy v Praze na téma „Škola jako místo změny“. Po obědě měli účastníci možnost vybrat si z pestré nabídky celkem 25 různých dílen dvě, které je nejvíce zaujaly. V neděli dopoledne probíhalo současně „tržiště nápadů“ a panelová diskuse ke koncepci vzdělávání. V tržišti nabízely naše paní učitelky kolegům a kolegyním z jiných škol své nápady a zkušenosti nejen z výuky, ale i ze škol v přírodě, výukových seminářů, projektových dnů a dalších školních akcí.

Víme, že se v jednotlivých třídách konaly různé semináře. Mohl byste to upřesnit a říct nám k tomu něco bližšího?

Pro tuto formu práce je vhodnější označení dílna. Obsah všech dílen se různým způsobem vztahoval k ústřednímu tématu setkání „Škola jako místo změny“. Vedoucími tedy lektory v dílnách byli zkušení učitelé ze škol celé republiky. Průběh dílen se podobá projektovým dnům, které znají žáci druhého stupně. Setkání doprovázely výstavy učebnic z různých nakladatelství a ukázky školních pomůcek.

Za jakým účelem se tato setkání pořádají?

Smyslem podobných akcí je navzájem se poučit, co zajímavého a nového lze použít ve výuce, aby byla pro žáky přitažlivější, co se dá změnit v chodu školy, aby se v ní žáci cítili dobře a také „dobít baterky“, tedy načerpat novou energii do další pedagogické práce.

Kristýna Jarošová a Veronika Pelikánová, IX. A

SPORT - SPORT - SPORT

V meziškolní fotbalové lize skončila podzimní okrsková kola. Nejlépe si vedl tým 2. a 3. ročníků, který podzimní turnaj vyhrál. Ve všech kategoriích se bude v dubnu a květnu bojovat o postup do okresního kola.

V neděli 24. října se v Pardubicích konal závod v přespolním běhu s názvem Velká Pardubická cross country. Běželo se na dostihovém závodišti. Naši školu reprezentovalo 6 dětí.

Plavecká štafeta měst 500 krát 100 metrů se konala 13. září. Naši školu reprezentovalo skvělých 64 dětí. Plavalo se 100 metrů a každý výkon byl bodově ohodnocen. Nejvíce možných bodů bylo 25. Tolik z naší školy získali

tito žáci - Kateřina Gregorová a Michael Dobrovolný ze 3. B, Klára Křížová ze 7. B a Petr Martinec z 8. A. I díky naší škole dosáhlo město Chrudim 8360 bodů a celkově obsadilo mezi městy do 50 000 obyvatel 5. místo. K výročí 17. listopadu se v městském parku konal další ze závodů v běhu na 1500 metrů. Může nás potěšit jak hojná účast, tak i dobrá umístění našich běžců. Iva Kopáčkova ze 6. B si doběhla pro skvělé 1. místo. Jiří Jansa v kategorii nejstarších chlapců skončil na 3. místě a v té samé kategorii se Mirek Dušek umístil na místě 4..

Ve středu 3. listopadu se konalo v krytém bazénu v Chrudimi okresní kolo v plavecké soutěže šestičlenných družstev. Družstvo chlapců ze 3. tříd zvítězilo, dívky skončily na 2. místě. V kategorii 4. a 5. tříd si to dívky s chlapci vyměnily - dívky vyhrály a chlapci skončili druzí. V 6. a 7. třídách dívky obsadily 3. a chlapci 4. místo. V nejstarší kategorii 8. a 9. tříd skončili chlapci čtvrtí a dívky se nezúčastnily.

Jiří Jansa, IX. A

Šerlišská poezie

V říjnu vyrazily šesté třídy na seznamovací školu v přírodě. Orlické hory je přivítaly, jak se patří. Vítr, zima a déšť je provázely po celý týden. Dětem to ale vůbec nevadilo. Ve vyhřáté chatě zvládly plno činností a zbyla jim i chvíle na básnění.

Vítr fouká kolem chaty,
všemi okny lomcuje.
Všechny děti trnou strachy,
že se vítr raduje.

Slunce, slunce, sluníčko,
Hřeje jenom maličko.
Když vyleze zpoza mráčku,
neklepu se ve svém fráčku.

Chodíme na túry
přes lesy a hůry,
Vezmeme si svačinu,
zdržíme se hodinu.

Ze tří špejlí dělám draka,
třeba potká někde ptáka.
Ptáka přece jenom potkal,
pozdravil ho – dál se vydal.

Naše chata na Šerlichu
stojí pěkně ve velkém tichu.
Protože jsme veselí,
neležíme v posteli.
Jdeme totiž na výlet,
za sluníčkem jak by smet.
Na horách je velká zima,
a proto nás trápí velká rýma.

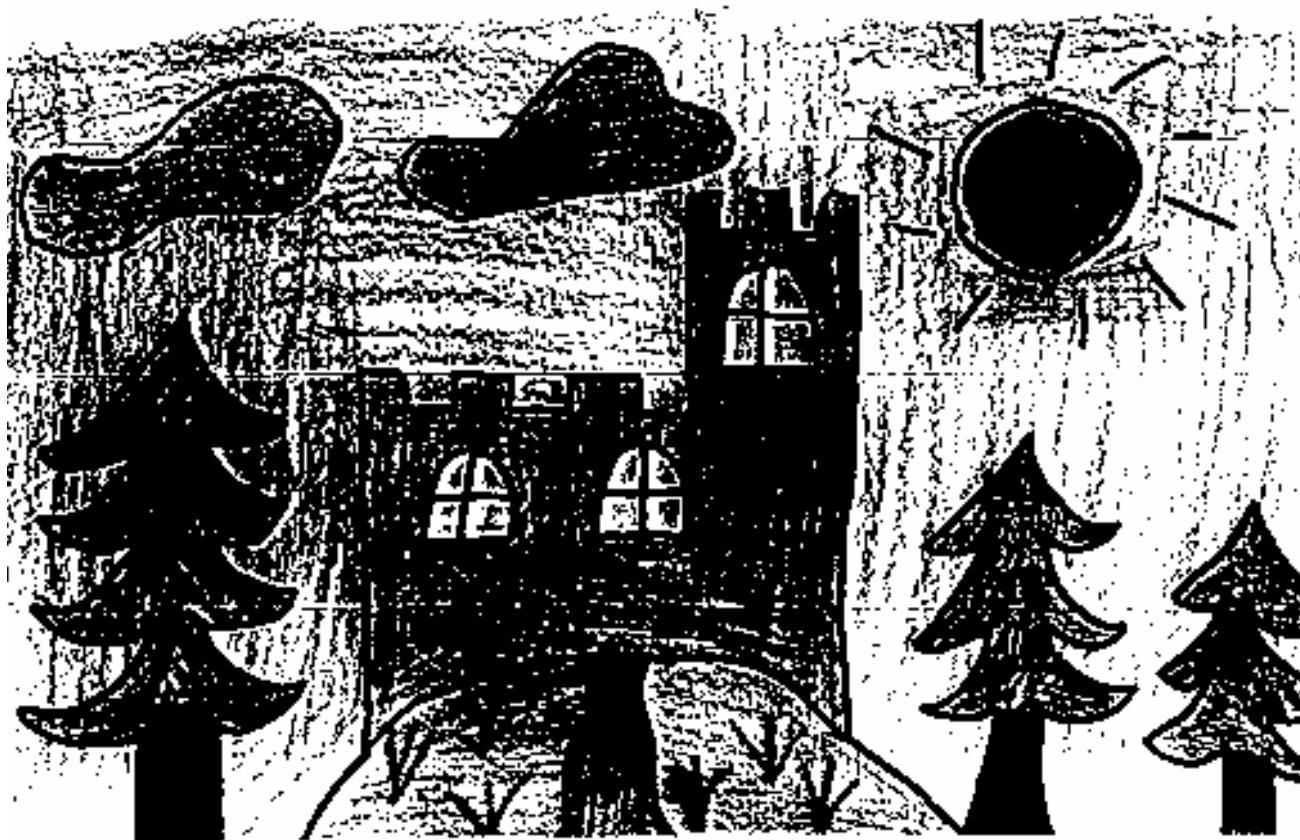
Les, les, les
přes potok nám vlez
kamínky se kutálejí
les, les, les
přes potok nám vlez.

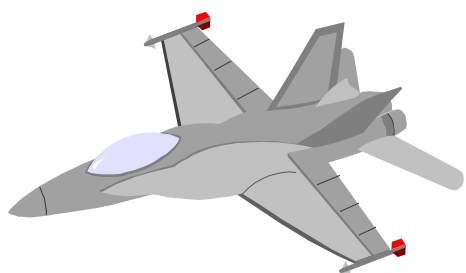
Holky a kluci ze VI. A

NÁVŠTĚVA DIVADLA

V listopadu jsme navštívili divadlo v Pardubicích. Viděli jsme tu pohádku Šípková Růženka. Moc se nám líbila. Ve škole jsme pak psali pohádky a kreslili obrázky. Podívejte se, jak se nám to povedlo.

Byla jednou jedna královna a
král. Ti měli dceru Růženku.
Ta se píchla o kůrn a usnula.
Spala sto let. To jí udělala hlá
čarodějnice. Potom ji vysvobodil
princ a byla svatba.

Byli jsme při tom

I. liga Brabečků v přímém letu

V sobotu 27. listopadu se konalo ve velké tělocvičně naší školy I. kolo Ligy Brabečků (Brabeček je malé letadlo s křídly do tvaru písmene V). Zúčastnilo se ho sedmnáct soutěžících (nemyslete si, byly mezi nimi i dívky). Ti měli po čtyřiceti pěti minutách věnovaných seřízení nárok na jeden hod v šesti kolech. Vítězem se stal Michal Šulc ze šesté třídy ZŠ Sladkovského. Jako první cenu získal model dvouplošníku v hodnotě tři sta korun.

Perličky na závěr: Jedno letadlo při hodu udělalo vývrtku a skončilo pod nohama závodníků. Jeden závodník mu přišlápl ocas. Jiný rozzuřený soutěžící popadl své letadlo za křídlo a mrštil s ním o zem, až se křídlo utrhl.

Filip a David Němcovi, VIII.A

Náš letecký den ve Skutči

Redaktorkám časopisu Malíček se naskytla možnost zúčastnit se vyhlídkového letu větroněm a dozvědět se něco o letadlech. Zájemců bylo dost, ale souboj mohly vyhrát jen dvě. Tentokrát se usmálo štěstí na nás. Tato akce se konala na skutečském letišti. Naším průvodcem byl moderátor Českého rozhlasu, profesionální pilot a instruktor Milan Václavík.

Ani jsme se nenadály a očekávaný den 23.10. byl tady. Po patnácti minutách zpoždění se přikodrcala roztřesená mašinka, jedna po druhé jsme nastoupily a pan učitel Baťa nás protlačil na sedadlo. Cesta ubíhala klidně, ale nedala se skrýt nervozita a tréma. Konečně jsme byli ve Skutči. Několik minut chůze a před námi se rozkládá cosi jako letiště. První pohled a dojem nebyl zrovna příznivý, ale postupně se obrátil k lepšímu. Všichni jsme vešli do malého domku. Byl zde dobře vypadající bar, a i když bylo na nule, obě dvě jsme se těšily na vychlazenou limonádu s ledem (nabídli nám pouze teplý čaj). Smůla se nás dnes křečovitě držela. Let byl zrušen kvůli nepřízni počasí. Co horšího nás mohlo potkat. Zklamané a otrávené jsme čekaly, co se bude dít dál. Následovala prohlídka letadel. Návrh se nám nejdříve nezamlouval, ale později jsme zjistily, že jsme se mýlily. Spolu s panem učitelem Baťou jsme vešli do hangáru s přístavbou, o které jsme s důvtipem říkali, že pro nás staví hotel. Instruktor Milan Václavík nás podrobně seznámil se všemi přístroji, které se v letadle nacházely. Dozvěděli jsme se mnoho informací, např. že větroň uletí z výšky jednoho metru asi 27metrů dalších, lepší větroň uletí až 37metrů, jeho nejvyšší rychlost je 280 kilometrů v hodině, . . .

Výlet se nám líbil až na zrušený let, který máme naštěstí znovu slíbený.

Našeho průvodce jsme také řádně vyzpovídaly:

Jak jste se dostal k létání a kolik vám bylo let?

„Bylo mi 14 let a pomohla mi náhoda. Chodil jsem často na letiště, až mi jeden pán nabídl možnost naučit se létat.“

Co říkali vaši příbuzní na to, že začínáte s létáním?

„Nechtěli tomu uvěřit, protože se mi dělalo zle i z poutového kolotoče.“

Jaký jste měl pocit, když jste poprvé vzlétl?

„Bylo mi špatně, ale ze strachu. Jinak to byl pocit krásný.“

Co musí překonat lidé, kteří se chtějí naučit létat. Co všechno pro to musí udělat. Je tato záležitost finančně náročná?

„Hlavní roli tu hraje: svolení obou rodičů, zdravotní prohlídka, teoretická zkouška, čistý trestní rejstřík. Cena je různá, určuje se podle osnov a také podle toho, kolik hodin kdo nalétá.“

Jak často a jak dlouho už létáte?

„Létám už asi 11 let. Dříve se létalo hlavně v pátek, sobotu, neděli, ale teď pouze v sobotu a neděli, také záleží na počasí.“

Bere Vám tento koníček všechnen čas, nebo máte i jiné zájmy?

„Z mého koníčku se nyní stalo povolání. Takže mi to zabírá většinu času.“

Co vás na létání baví a naopak?

„Někoho létání baví a někoho zase ne. Já patřím mezi ty, které to baví, a nic bych na tom neměnil. (Jenom by ho mohlo být více.)“

Máte rád nebezpečné sporty? Jaké? Myslíte si, že létání k nim patří?

„Nebezpečné sporty nemám zrovna v lásce. Můj mladší bratr skáče „bunjee jumping“ a nejsem z toho zrovna nadšený. S letadlem je to jiné. Všechno zde záleží pouze na vás.“

Ocitl jste se někdy v situaci, o které jste si myslel, že se na zem nedostanete celý?

„Ano, ale naštěstí se mi nic nestalo.“

Letěl jste už někdy se známou osobností?

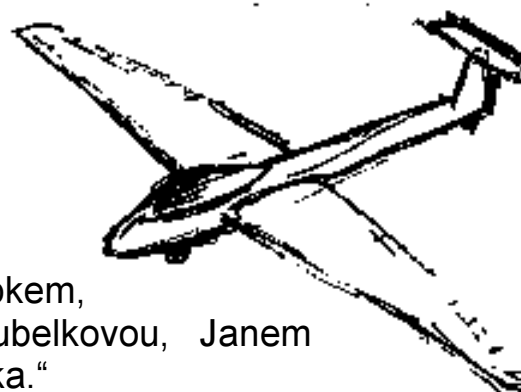
„S Petrem Baťou, Ludkem Munzareem, Pavlem Bobkem, Danielelem Kroupou (poslanec ODA), Šárkou Kubelkovou, Janem Pokorným a posadil jsem do letadla i Zdeňka Svěráka.“

Kdybyste mohl letět kamkoliv, kam by to bylo?

„Rád bych někam do ciziny: Alpy, Španělsko, Anglie, Afrika, . . .“

Jaký byl váš největší zážitek z létání?

„Hezké zážitky mám už tři: První, když jsem se poprvé dostal nad mraky.“

Druhý byl můj první vycvičený žák a třetí, když jsem mohl vyzkoušet nový druh letadla.“

Je nějaká věc či osoba, kvůli které byste přestal s létáním?

„Létání mi může překazit pouze stáří nebo úraz. Možná, že to bude znít tvrdě, ale kvůli osobě ne. Snad jen, kdyby někdo z blízkých příbuzných potřeboval pomoc.“

Lenka Stillerová a Katka Soudková, VII. B.

Byli jako my. . . . Je tu druhé pokračování seriálu o tom, jací byli naši učitelé. Tentokrát jsme zavítaly na první stupeň a vyzpovídaly paní učitelky a vychovatelky. Jak je vidět, ani ony nebyly žádní svatouškové. Ostatně posudte sami.

paní učitelka Zajícová: „Na gymnáziu byla ve čtvrtém ročníku vždy hrozná pranice o zadní lavice. Chodili jsme do školy hodně brzo, ale kolikrát už byla nejlepší místa obsazená. Tak jsme se domluvili. Měli jsme fajn rodiče, kteří nám dovolili, že ve škole přespíme, a tak všem vypálíme rybník. Nepozorovaně jsme proklouzli panu školníkovi. Opravdu jsme ve škole přespali. Když se o půl sedmé objevily ve třídě první děti, vesele jsme jim z lavic zamávali.“

paní učitelka Jansová: „Byla jsem velmi divoké dítě. Ve druhé třídě jsme se honili mezi lavicemi. Dřív byly takové háčky na zavěšení, které koukaly ven. Při honičce jeden kluk zakopl a napíchl se uchem na ten háček a museli mu ho zašívát. Paní učitelka se na nás zlobila a mě samotnou to moc mrzelo. V osmé třídě, to jsme byli fakultní škola, k nám chodili z pedagogické fakulty studenti na náslechy a vyučovat nás. V létě jsem byla na táboře v Budislavi a tam byla i paní učitelka Janečková, coby vedoucí. Po prázdninách se ocitla u nás ve škole. Přišla do naší hodiny, jednu hodinu se tam dívala a druhou hodinu tam měla vyučovat. Mělo to být za týden, a protože mě znala z tábora, řekla mi, že mne vyvolá. To bylo pro mě něco hrozného. Měla jsem strach, že nebudu umět, a tak jsem doma nahrála, že mi je špatně, a ten den jsem nešla do školy.“

Hana Hutlová a Marta Čermáková, VIII. A

POZVÁNKA

Navštivte galerii Rich Art

Kdy tato galerie vznikla?

„Vznikla 19. prosince roku 1995.“

Jak jste přišli na nápad ji založit?

„Říkali jsme si, že bychom v životě chtěli dělat nějaké hezké věci, které by nás bavily. Přemýšleli jsme o tom nápadu a zjistili, že nejvíce nás baví umění. A abychom se tím mohli živit, založili jsme tuto galerii.“

Byly začátky těžké, a když ano, tak v čem?

„Každý začátek je velice těžký, musíte mít nejenom nápad, ale i obrovskou odvalu, chuť, samozřejmě nějaké peníze, ale hlavně je v tom spousta práce. Když ale máte nějaký velký sen a na ten myslíte, tak se splní.“

Jak získáváte umělecká díla?

„Galerista jezdí po celé republice, ptá se a navštěvuje malíře a sochaře. S nimi se domluví, jejich věci vezme do galerie, nabízí je, a když je prodá, tak umělci přiveze peníze.“

Co se dělá s uměleckými díly, o která není zájem?

„My díla hodně vyměňujeme. S výtvarníky jsme domluveni, že když o nějakou věc není zájem, vrátíme mu ji nebo ji dáme do depozitáře. Co je tady, to není všechno. Když někdo projeví zájem o nějaký obraz od určitého umělce a v galerii visí pouze dva, my máme ještě další vzadu v depozitáři. Doneseme mu je ukázat, a jestli má zájem, tak si nějaký vybere. Nabídka je tedy mnohem širší.“

Kdo zde například vystavoval?

„Vystavoval tady sochař Olbram Zoubek, Šárka Radová (také sochařka), dále nejslavnější český sklář Bořek Šípek nebo český grafik Jiří Andrlé. Je to nejslavnější český grafik, který se jako jediný proslavil i v zahraničí. Vystavoval například v Metropolitním muzeu v New Yorku.“

Jaký nejdražší obraz nebo sochu jste tu měli?

„Momentálně tu máme bronzovou sochu Salvátora Dalího od Jana Nálepy. Tento model je starý patnáct let. Je to vůbec první sochařský portrét, který si Dalí nechal udělat. Nechtěl, aby ho někdo namaloval nebo udělala jeho bystu. Nálepa k němu jednou přišel a povídal si s ním na pláži. Přesvědčoval ho a umlouval, až se mu to povedlo a Dalího si pozval k sobě. Nálepa vytvořil jeho bystu, kterou udělal do hlíny. Dalímu se velice líbila, a proto řekl Nálepovi, že je velký mistr a že se mu to opravdu povedlo. Pan Nálepa potom odlil portrét z hlíny do bronzu a my ho tady máme a stojí sto čtyřicet tisíc

korun. Nejdražší věci zde ale byly sochy od Šárky Radové za pět set šedesát tisíc korun.“

Stalo se, že zde někdo něco ukradl?

„Ne, my se díváme , kdo sem chodí, a dáváme pozor. Také si myslíme, že do galerie chodí jen slušní lidé.“

Jak se tu lidé chovají? Mohl byste prozradit dětem, jak se v takové galerii chovat?

„Pokud někoho zajímá umění, může do galerie přijít a jen se dívat. My jsme zde od toho, aby si lidé prohlíželi hezké a kvalitní věci a aby se mezi nimi prošli. Ale také aby viděli, jak vypadají hezké obrazy nebo sochy. Tohle samozřejmě nabízíme každému, ale jsme rádi, když přijdou malé děti. Úplně nejraději jsme, když se nestydí a zeptají se, co je na tomhle obraze a kdo ho namaloval. Nás to baví a jsme velmi rádi, že má někdo zájem o galerii a že se sem přijde podívat.“

Máte v plánu galerii zpopularizovat?

„Ano, snažíme se, aby o galerii vědělo co nejvíce lidí. V poslední době se nám podařila krásná věc. Otevřeli jsme galerii virtuálnímu světu, tedy internetu. Galerie je tam celá vyfotografována. Může ji tedy navštívit kdokoli z celého světa, může se na ni podívat, protože si stačí jen sednout k počítači, napsat naši adresu - www.galerie.chrudim.cz - a může ji vidět, i kdyby byl v Americe nebo v Austrálii.“

Jak velká je poptávka po uměleckých předmětech?

„Ze začátku lidé moc nechodili, protože galerii neznali a nebyli na ni zvyklí. Neznali, jak se chodí do galerie, jak se nakupuje, ale to se začalo velmi zlepšovat. Dnes už jsme spokojení, protože spousta lidí z Chrudimi sem chodí, spousta lidí si dělá radost a spousta lidí přišla na to, že někdy je lepší mít pěknou sochu nebo obraz, než nějaký magnetofon, který je za čtyři roky rozbitý a musí se kupovat nový. Sošku máte na celý život a ještě zůstane po vás pro vaše děti a děti jejich dětí.“

Stalo se zde, že někdo něco nedopatřením rozbil? Musí potom škodu uhradit?

„Nestalo se to. Nikdo tady nic nerozbil, ale pokud by se tak stalo, jsme pojištěni. Sepíšeme s dotyčným pojistku a pojišťovna to uhradí. Vůbec to není problém.“

Kupovala si zde něco nějaká známá osobnost?

„Například sexuolog Radim Uzel si tu kupoval sochu Olbrama Zoubka. Byl velmi nadšen, protože v Praze jsou velice vysoké ceny. Jako další tu byl Marek Eben (moderátor) a také zpěvačka Helena Vondráčková.

Na naše otázky nám odpovídal pan Luboš Jelínek.

Eliška Zajícová a Veronika Blešová, VIII. A

VÁNOCE

BEZ ČEHO SI NEUMÍME
VÁNOCE PŘEDSTAVIT

VÁNOCE, SLOVO SKLOŇOVANÉ VE VŠECH PÁDECH UŽ OD LETNÍCH PRÁZDNIN. DĚTI POČÍTÁJÍ DNY, HLÍDAJÍ ADVENTNÍ KALENDÁŘE, PŘESTÁVAJÍ ZLOBIT, ABY POD STROMEČKEM NAŠLY ALESPON JEDEN JEDINÝ DÁREK. ÚZKOSTLIVĚ SLEDUJÍ, JESTLI MAMINKA NEZAPOMNĚLA NA ŽÁDNOU MALÍČKOST. VŠECHNO MUSÍ BÝT JAKO LONI, PŘEDLONI, PŘEDPŘEDLONI... A BEZ ČEHO BY TO OPRAVDU NEMOHLA BÝT?

BEZ CUKROVÍ

Cukroví je na Vánoce stejně důležité jako stromeček nebo dárky pod ním. Snad nejhezčí pohled je na stůl přeplněný nejrůznějšími dobrotami.

Maminka vždy čtrnáct dní před Štědrým dnem rozdá babičkám úkoly. Ty napečou spoustu druhů cukroví. Samozřejmě nesmí chybět vanilkové rohlíčky, které mám ze všech nejraději. Cukroví mamka uloží do skříně, ale na Štědrý den je stejně polovina pryč. Ani mamka neodolá a často ji se sestrou překvapíme, zrovna když má plnou pusu rohlíčků. O tatkově ani nemluví. Při štedrovečerní večeři se to, co zbylo, naaranžuje na stůl. Konečně si můžeme pochutnat, aniž bychom se báli, že nás někdo nachytá. Na dietu, kterou mamka drží po celý rok, se zapomene a podle toho nás pak všechny bolí břicho. Po Vánocích se nikdo z nás nemůže na sladké ani podívat, ale to určitě do příštích Vánoc zase přejde.

Michaela Vařechová, VIII. B

BEZ RADOSTI A POPLACHU

Jiný kraj, jiný mrav. Tak se to alespoň říká, ne? V každé zemi, městě či vesnici se totiž Vánoce slaví jinak. Někde se večer udělá slavnostní hostina a dárčky se rozbalují až ráno. Tady u nás se večer v poklidu navečeříme, a jen co Ježíšek zazvoní, dáme se do rozbalování dárků. Nejinak je tomu i v naší rodině. Večer, všichni ve svátečním obleku, se pustíme s chutí do kapra. Když v klidu dojíme, čekáme už jen na to kouzelné zazvonění. „Cililink, cililink,“ ozve se najednou z obývacího pokoje. A naše rodina úprkem žene do vedlejší místnosti. A pak už jenom všichni natahují uši, co můžou, a s napětím očekávají nějaký hezký dáreček. „No to je krása,“ rozplývá se naše maminka. „No to jsem přesně potřeboval,“ pokračuje bratr. Potom se většina členů rodiny zvedne z křesel a jde si vyzkoušet různé svetrky, halenky a blůzičky. Vtom se najednou ozývá můj dvoumetrový bratr: „Hoří, hoří!“ Neváhám a běžím do obýváku. A pak už oba dva s pusou dokořán a očima vytřeštěnýma zíráme, jak nám krásně plápolá stromeček. Náhle se v naší mamince objevují skryté vlohy hasiče. Prosvíští okolo nás jako hurikán a

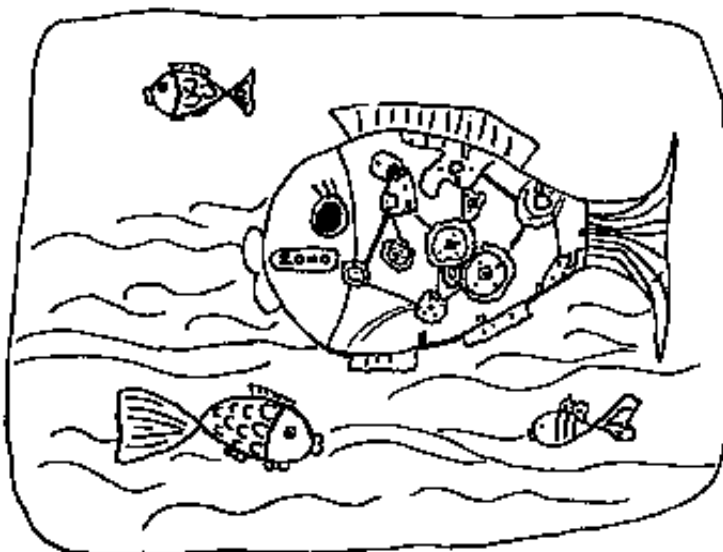
s púllitrem v ruce hasí požár. Tak takhle u nás vypadají normální Vánoce. Kdyby se totiž nic nestalo, tak by to nebylo ono.

Marta Čermáková, VIII. A

BEZ KAPRA

K Vánocům bezesporu patří dárky, cukroví, stromeček, koledy a kapr. Přesvědčil mě o tom loňský rok. Začalo to předvánočním sháněním dárků. Vše probíhalo poklidně, ale nikdo si nevšiml, že Štědrý den ťuká na dveře.

Začalo rychlé uklízení, pečení cukroví a zabalování dárků. V tom shonu však všichni zapomněli na jednu maličkost. Na to, co budou jíst ke štědrovečerní večeři. To něco byl kapr. Když jsme to s hrůzou zjistili, bylo pozdě. Jako naschvál nikdo neprodával ani toho nejmenšího kapříka na světě. Co teď? Co budeme jíst? Naštěstí někdo řekl: „Co bude mít k večeři babička? Kapra!“ Rychle jsme naskákali do auta

a fr k babičce. Ta nám dala několik kousků a nám se hned objevil úsměv na tváři. „Vše je zachráněno! Máme rybu!“ Ještě teď proklínám v duchu toho, kdo tuto větu vypustil z úst. Tím teprve všechno začalo. Maminka totiž ve spěchu obalila plátky kapra v cukru a k tomu pečlivě usmažila. Nikdo by na nic nepřišel, ale vtom se ozvalo: „Ta vidlička je nějak sladká, do čeho jsi to obalila?“ Báli jsme se odpovědět. Radši jsem pohotově vyndala filé z mrazáku a v skrytu duše doufala, že ještě není všechno ztraceno. Jediný, kdo se ten večer radoval z večeře, byl bratr Tomáš. Konečně se nemusí bát, že mu kost uvízne v krku.

Veronika Pullmannová, VIII. A

BEZ SNĚHU

Každý rok jezdíme do Krkonoš. Zde máme chalupu, která je vždy až po střechu zavátá sněhem. Slavíme tu Vánoce podle lidových zvyků. Stromeček zdobíme slaměnými ozdobami a červenými mašlemi. Všude pověsíme smrkové větve, aby se provoněla chalupa. Celou chalupou se line vůně cukroví, které pečeme ve velké peci. Předvánoční dobu trávím se svými bratry na lyžích. Na vleku se mi snaží vysvětlit taktiku a styl lyžování. Obloučky doprava, doleva a hned rovně z kopce. To je řeč Jakuba. Nekruť se a rozjeď to, ať to frčí! Tak to jsou pro změnu slova Honzy. Snažím se je

K. SOUDKOVÁ VI. B

dohnat, abych ukázala, že to umím. Po velké námaze se vracíme se smíchem domů. V chalupě nás přivítá maminka s teplým čajem. Bez ní a tatínka si to tu neumím představit. Táta s námi jde odpoledne na běžky. Míříme zřejmě na Jelenku. Dáme si malé občerstvení a vyrážíme na Pomezky. Odpočineme si a běžkujeme na Kostelíček. Opět si dáme něco na posilněnou. Do chalupy se vracíme za svitu měsíce. V teple si dáme čaj a něco k jídlu. Tak to je okruh, který jezdíme skoro každý rok. Při

Štědrém dnu už nikam nejdeme. Jenom vedle chalupy stavíme postavičky nebo nějakou dráhu ze sněhu. Večer jdeme já, Honza a Jakub ven vyhlížet Ježíška. Náhle zaslechneme zvonek, a tak běžíme dovnitř. Ach jo, zase jsme ho nestihli. Zmizel dřív, než jsme doběhli do světnice. Proto si zazpíváme koledy. Pak začnu rozdávat dárky, které jsou poskládány pod stromečkem. Těší mě, že mají všichni radost i z malého překvapení zabaleného v papíru. Večer nemohu usnout, protože nemůžu zapomenout na desetkrát delší tátovy zkratky, kterými nás vodil. Přemýšlím, co bych dělala, kdyby nebyl sníh. Musela bych vymyslet něco, čím bych se zabavila. Určitě by mi chyběly poučky mých bratrů. Také tátovy zkratky a rychlé jízdy na bobech. Zkrátka, bez sněhu by pro mne nebyly Vánoce.

Barbora Hlaváčová, VIII. B

STAROČESKÉ VÁNOCE ANEB TROCHU HISTORIE

Vánoce patří k nejkrásnějším svátkům v roce. Původ těchto zimních svátků sahá až do starověkých římských dob. 21. prosince se začínala slavit pohanská slavnost na počest boha Slunce – slunovrat. Při slunovratu uctívali lidé vracející se slunce, veselili se, zpívali a tančili. Nosili na obličejích různé masky zvířat a věřili, že takovéto obřady je uchrání před zlem a neštěstím.

Církevní hodnostáře už ale nebavilo snášet pohanské zvyky, a tak na dobu slunovratu přesunuli roku 354 narození Ježíše Krista, a tak vznikly Vánoce.

Vánocům však předcházela svátek sv. Martina, kdy se chodilo koledovat, a také svátky sv. Kateřiny a Cecílie. Na svatou Kateřinu 25. listopadu byla vždy závěrečná zábava roku, po které následoval karneval. Dny se pomalu krátily a lidé začali pracovat doma. Muži opravovali vše, co bylo v domě potřeba, a ženy a dívky za dlouhých večerů předly len, vyšívaly nebo drhaly peří. Nastával advent, který začínal čtvrtou nedělí před hlavním svátkem vánočním. To byla doba postní, kdy se přestalo tančit a nekonal se svátek. Naopak oblíbené byly občůzky, při kterých byly obdarované hodné děti a potrestané ty zlobivé. Věštila se také budoucnost. Zjišťovalo se, jaká bude úroda a jaký osud čeká dívky, které se vdají. Dělal se to pomocí olova. Kousky starého olova daly dívky na lžici a držely nad plamenem, až se rozpustilo. Pak je rychle vylily do mísy s vodou, někde přes klíč se zuby do tvaru kříže, a z odlitků ve vodě hádaly, kterému typu náradí je nejvíce podobný, a tedy který řemeslník nebo obchodník se stane jejich mužem. Zajímavý byl také zvyk chodit třást s plotem a poslouchat, z které strany se ozve psí štěkot, což znamenalo, že z této strany přijde ženich. Další svátek byl svátkem sv. Mikuláše. V předvečer tohoto svátku chodili čert, Mikuláš a anděl. Tento zvyk se dochoval až dodnes. V dávných časech však dětem udělal radost balíček jablek, ořechů, sušených švestek a dalších dobrot, které se nám dnes však zdají příliš chudé jako dárky k Mikuláši.

V takovýchto slavnostech pokračoval advent až do Štědrého dne. Teto den si děti krátily volný čas hrami venku, stavěním sněhuláka, bruslením na ledě nebo koulováním. Celé natěšené na krásné dárky od Ježíška se pak v podvečer vracely domů, do krásné chaloupky provoněním cukrovím a vánočním stromkem. Konečně přišla ta dlouho očekávaná chvíle, štědrovečerní večeře. Na jídelníčku mělo být devět jídel upravených ze všeho, co se na poli a v sadu urodilo. Jako první chod byly oplatky s medem, kroupová, houbová nebo čočková polévka, krupicová kaše, čočka, hrách, zelí a konečně sladká jídla, jako jsou kynuté knedlíky se švestkami nebo lívance či vdolky. Dále se pokračovalo konzumací tzv. „muziky“, což je pochoutka uvařená ze sušených švestek, hrušek, jablek, rozinek, perníku, mandlí a ořechů. Ryby se v minulosti jedly pouze v místech, kde bylo hodně rybníků a řek. Dobrá hospodyně se však nikdy nezapomněla podělit o své jídlo s domácími zvířaty a drůbeží. Něco také zanesla na zahrádku, aby byla dobrá úroda a také do studánky, aby měli dobrou vodu. Po takovémhle obřadu se konečně dostalo k rozbalování dárků. Pro chlapce to byly především sánky, husárky, vozy tažené koníky. A děvčatům udělaly radost hadrové panenky, a nebo postavičky pletené ze slámy. Po dárkách se začaly zpívat koledy a rodiče dětem vypravovali pohádky. Po krásně prožitém večeru pak všichni ulehli ke spánku.

Upečte si

Představte si, že máte nezaměstnanou maminku a nezaměstnaného tatínka. To by pak byly Vánoce. Dárky by byly, to ano – od Ježíška, ale co to ostatní? Cukroví přece Ježíšek nenosí. A za co by se upeklo, když na něj nebudete mít peníze? Kdyby tato situace nedej bože nastala, mám tu pro vás zajímavé recepty na cukroví. Za suroviny totiž moc peněz nedáte.

KOLÁČKY Z OVESNÝCH VLOČEK

160g tuku, 100g cukru, 160g ovesných vloček, 200g hladké mouky, 1 vejce, kypřicí prášek do pečiva, zrnko soli, 1 bílek na potřetí, rozinky, ořechy

Tuk, cukr a vejce utřeme do pěny, přidáme sypké přísady a dobře promícháme. Z těsta tvoříme kuličky (o průměru cca 2cm), které na plechu promáčkne, potřeme rozšlehaným bílkem a do důlků vložíme rozinku nebo kousek ořechu. Pečeme zvolna.

MRKVOVÉ CUKROVÍ

150g umleté mrkve, 500g hladké mouky, 250g 100% tuku

Vše zpracujeme v těsto. Těsto vyválíme a formičkami vykrajujeme. Pečeme do růžova a po vychladnutí obalujeme v cukru.

Martina Kadlecová, IX. A

Výlety do krajiny fantazie

Také byste občas nejraději utekli před každodenními starostmi někam, kam by za vámi nikdo nemohl? Stačí málo. Najděte si klidné místo, pusťte si příjemnou hudbu, zavřete oči a navštivte s námi krajiny fantazie. Zveme vás na malý výlet. Šťastnou cestu!

Krajina smíchu

Do Krajiny smíchu se většina z nás dostane bez problémů. Horší je to s těmi, co jsou věčně nabručení, naštvaní, rozzuření, nevrlí, no prostě s těmi,

co se neradi smějí. My uchechtaní známe cestu do Krajiny smíchu dobře, ale já vám ji radši připomenu.

Nejlépe se tam dostanete se svou kamarádkou či kamarádem, ale můžete ji navštívit i doma nebo v kině u dobrého legračního filmu. Později zjistíte, že jste se objevili v prvním větším městě Krajiny smíchu Řehotín. Město je to velmi pěkné, lidé jsou k vám přívětiví a nouze o dobré vtipy tu rozhodně není. Často se zde pořádají veselky, zábavy a lidé rádi chodí do kina na komedie. Když konečně opustíte toto město, v dálce můžete spatřit světoznámý zámek Smíchov, na kterém žil po tisíc let rod vznešených Smíchovských Smáčů. Také po nich je pojmenovaná další vesnice Smíchovské Smáče. Vy můžete jít buď přes zámek, anebo zkratkou přes hustý les Smátsemoc. Za vesnicí Smíchovské Smáče je velká křižovatka. Radím vám, abyste neodbočili doprava, protože byste se dostali do zanedbaných vesnic Krajiny Smíchu Posměváčkov nebo Vejsměšky nad Řehoňkou. My tedy odbočíme doprava, kde uvidíme třpytící se hladinu rybníka Velký úsměv. Za ním následuje vesnice Chechtáky a větší město Chichotín. V Chichotíně se sice na nás každý mile usměje, ale už to není jako v Řehotíně, kde je slyšet hahaha, chichichi, chochocho ze všech stran. Rozhodně se do tohoto města podívejte, mají zde totiž na radnici krásnou malbu. Šíleně smutná princezna se usmívá na prince, který jí znovu vrátil smích.

Bohužel naše cesta Krajinou smíchu končí. Poslední zastávkou je vesnice Culíse. Zde nejspíše kamarádka nebo kamarád dovyprávěli vtip a vy už odcházíte v dobré náladě domů. Tak se smějte a nezapomeňte na naši milovanou uchechtanou krajinu.

Lucie Smyslová, VII. B

Krajina hudby

Ptáte se mě, jak se dostanu do Krajiny hudby? To je jednoduché, posadím se do křesla, vezmu si do ruky ovládání a pustím si hifi věž. Usadím se co nejpohodlněji a začnu naslouchat. Vnímám všechna slova a tóny, co se z hifi věže linou. A vtom začnu cestovat do Krajiny hudby. Nejdřív musím přeplavat řeku Notávku, abych chytil správnou notu. Dále pokračuji k cíli do velkoměsta Příjemných Poslechů. Nikde nesmím odbočit vlevo ani vpravo, to bych se dostal do měst Kravál, Řev nebo Pískot. A můj poslech by se změnil v hrůzostrašný horor. Co nejrychleji proběhnu vesnicí Nicneslyšice, protože by se přede mnou zavřela vrata a já bych tam zůstal navždy. Pak už cesta probíhá klidně. Projdeme vesnicemi Naslouchánky a Poslouchavice. A nyní se již přede mnou objevuje velkoměsto Příjemné Poslechy. Tady zůstanu tak dlouho, dokud nedohraje kazeta, protože je tady velice krásně a příjemně.

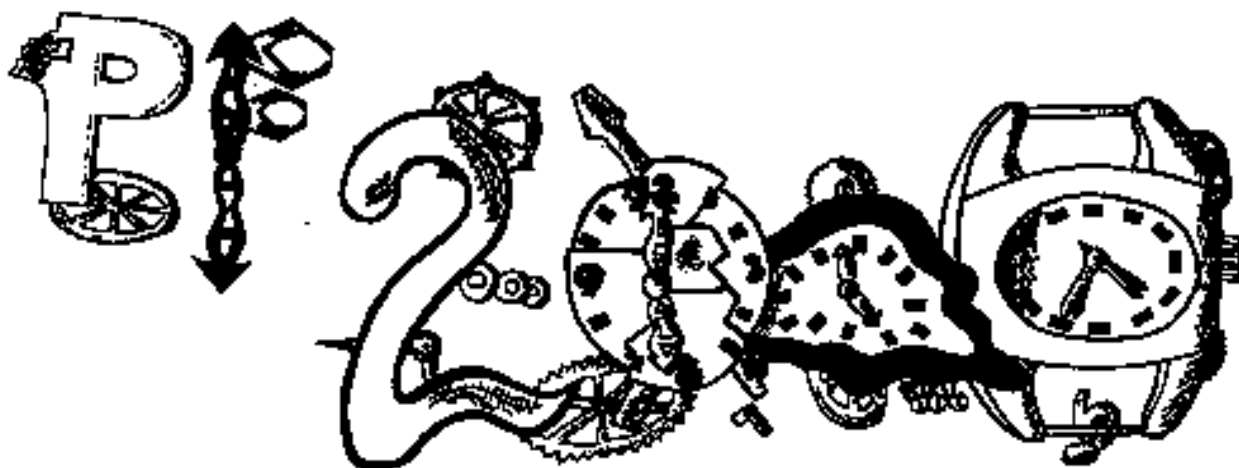
Jan Rybička, VII. B

ROK S JEDNOU DVOJKOU A TŘEMI NULAMI

Když si tak jdu městem a prohlížím si výlohy obchodů s šaty, na kterých je jedna dvojka a tři nuly, to samé na hrníčkách i přívěscích, tak si tak říkám - čím vlastně bude rok 2000 výjimečný? Jistě, je to magický letopočet mezi dvěma tisíciletími, ale co dál?! Opravdu přijde ten obávaný krach počítačů na celém světě? Opravdu se vyplatí americkým podnikatelům výměna luxusního bytu za horskou chatku mimo civilizaci? Přistane UFO? Nebo bude pokračovat normální život, vše bude stejné s výjimkou toho, že na začátku letopočtu bude dvojka a ne jednička?

Přijdou velkolepé oslavy, vítající datum 1.1.2000, ale pořád to bude život jako teď. Měli bychom využít každou chvilku k tomu, abychom si ji opravdu užili, a to ne jenom kvůli tomu, že se některé sekty obávají konce světa. Ruku na srdce, kolikrát už ten měl být?! I když se toto datum blíží, nepovažuji to za nic výjimečného, kromě těch číslicek bude silvestr jako každý jiný, možná trochu hlučnější. Lidé se sejdou společně na různých místech, aby se podělili o pocity z magického data. A jaký bude vlastně svět? Přeci takový, jaký si ho uděláme.

Hana Hutlová, VIII.A

ANKETA ANKETA ANKETA

1. 1. 2000. Magické datum, že? A představte si, že je kouzelné. Splní vám jedno přání. A ptáte se jaké? Může vás přenést do minulosti, od roku 0 až do roku 1999. Do jakékoli země a doby. Zajímá vás, kam by se chtěli podívat někteří lidé z naší školy? Jejich odpovědi najdete v následující anketě:

Luboš VIII. A: „Chtěl bych se dostat asi do Řecka, do prvního století. Rád bych se podíval, jak to tam vypadalo a jaký byl způsob života.“

Nikola II. B: „Chtěla bych se podívat na doopravdické princezny.“

Mirka IX. A: „Kdyby to šlo, tak do Egypta. Jinak bych se ráda podívala právě do toho roku, kdy se narodil Kristus.“

Saša VIII. A: „Já bych chtěl vidět objevení Ameriky.“

Bára IV. B: „Chtěla bych se podívat do školy, kde učil Masaryk.“

Jakub VI. A: „Chtěl bych vidět, jak to vypadalo za doby Karla IV.“

Klára VII. B: „Ráda bych navštívila konkrétně dobu tří mušketýrů.“

Mirek VII. B: „Kdyby to šlo, tak do Egypta, ale jinak mě láká 2. světová válka.“

Libor VI. B: „Já bych chtěl do roku 1988, protože v tomhle roce jsem se narodil.“

paní učitelka H. Šustrová: „Mezi mé oblíbené postavy patří Karel IV., takže bych se zkusila dostat do období středověku, do doby, kdy vládl. Ráda bych zjistila, jak to v té době vypadalo, jak to fungovalo a jestli byl tento panovník opravdu tak geniální, jak se říká, nebo jestli měl také nějaké zlovyky.“

Eliška Zajícová a Veronika Blešová, VIII. A

KNIHOMOL KNIHOMOL

Doporučujeme!! Přečtete si!!

SIMON BRETT: Prevítem snadno a rychle

Všichni jsme byli jednou malými dětmi - nemluvňaty, batolaty. Na tento věk se však málokdo pamatuje. Já jsem se tomuto světu chtěla přiblížit, a tak jsem si přečetla třídílnou sérii knih od Simona Bretta - *Prevítem snadno a rychle*. Knížky jsem přečetla doslova jedním dechem a nejednou mě donutily k úsměvu. Nikdy bych si nedokázala představit, že ti mrňaví tvorečkové žužlající si prst dokážou být tak mazaní.

Rodiče prevíta jsou přesvědčeni, že dítě v nejmenším nezmění jejich život. Opak je však pravdou. Pro prevíta je hlavním úkolem znemožnit a znepríjemnit jim život, jak to jen jde. Strkání věcí do zásuvky, matlání jídla po zdi, mučení kočky a vychovatelky, vrážení prstu dítětem do oka. Vše se mu výborně daří. Jeho pozice je však ohrožena, když se na scéně objevuje druhý prevít...

Hana Hutlová, VIII.A

„Tichá noc, svatá noc...“, tato píseň se rozléhá široko daleko po celé noční krajině. Zatím co v rozsvíceném okně je vidět, jak děti s úsměvem na tvářích nedočkavě rozbalují nadílku, koledníci venku v dřevěných botách, kožíšcích, beranicích a se šátky na hlavách zpívají a hrají, jen aby měli v tento sváteční den něco, z čeho by mohla být připravena štědrovečerní hostina. Snažím se jim alespoň trochu pomoci v této těžké chvíli, a tak si nenápadně stoupnu dozadu za zpívající děti. Okamžitě si mě všimnou a obdarovávají mě milým a vděčným úsměvem. Nestydím se za to, že jsou nejchudší z chudých. Po chvíli se domeček spící pod bílou peřinou otvírá a celá rodina včetně dětí i babičky děkuje za krásné koledy a bohatě koledníky odměňuje. Ti odcházejí zase o dům dál. Ani já nepřijdu zkrátka, protože mi pár oříšků také přistane v kapse. I se mnou se koledníci s vděčným úsměvem loučí, a tak mi nezbývá než jít dál. Prohlížím si malebné domky, které v tento sváteční čas odpočívají pod velkou bílou peřinou. Zdobené štíty domů ospale pozorují zasněženou krajinu, zatím co rozsvícená okýnka na sebe vesele mrkají. Z dvorku sem tam zašteká věrný hlídač, ale jinak je všude ticho a klid.

Znenadání mě vyruší táhlý zvuk lesního rohu. Vůbec nevím, co se to děje. Rozhlížím se všude kolem sebe a vtom mi do očí padne světlo z kostela.

Konečně mně to dochází. To troubil ponocný, aby lidem oznámil, že půlnoční mše už začíná. Neváhám a rozbíhám se do kopce ke kostelu. Místy se musím proplétat mezi stromy, které natahují své dlouhé ruce a chytají vločku za vločku. Kostel už je plný skoro

k prasknutí, ale nálada je přesto sváteční. Všichni se na sebe usmívají a zpívají vánoční koledy. „Nesem vám noviny, poslouvejte...“. Hudba je najednou hlasitější, po chvíli ještě víc a víc.

„Ty snad chceš zaspát dárky nebo co?“ Budí mě mamka už převlečená ve svátečních šatech a před obličejem mi mává Ladovým pohledem od babičky. Je to přesně takový, o jakém se mi zdálo.

Úkoly lišky Bystroušky

Ahoj kamarádi !

Jmenuji se liška Bystrouška a zastupuji Matemáčka. Také já pro Vás budu sestavovat různé úkoly, křížovky, osmisměrky atd. Ale tyto úlohy se budou týkat nejen matematiky, ale i českého jazyka, přírodopisu, zeměpisu a mnoha dalšího. Zkrátka, máte se na co těšit !

Mnoho úspěchů Vám přeje

Vaše liška Bystrouška.

Zahřívací kolo:

1. Oprav zpřeházené názvy a zjistíš, jaké mám v lese kamarády.

CEZEVJE –

ČÝSEK –

CAZÍJ –

KLIV –

EVARKVE –

DEMĚVD –

NAUK –

OSJAK –

2. Když správně doplníte i, í, y, ý a vyškrtnete slova v osmisměrce, vyjde Vám tajenka.

Legenda:

B _ K, M _ Č, M _ T (nádobí), P _ T, P _ L, S _ ČEK,

S – NEK, M _ S.

S	B	M	Y	S	Y
S	Ý	Í	T	Y	K
T	R	Č	O	A	Ý
Í	U	Š	E	E	B
P	Y	L	K	K	A

3. Podle výsledků příkladů napiš patřičné písmeno.

$$324 - 89 =$$

$$201 - 19 =$$

$$71 - 57 =$$

$$28 \times 3 =$$

$$9 \times 13 =$$

$$524 : 4 =$$

$$72 : 9 =$$

$$863 + 138 =$$

$$129 + 97 =$$

$$47 - 18 =$$

A	Á	B	C	Č	D	E	Ě	F	G	H	CH
235	1	17	9	109	503	5	29	748	59	14	81
I	Í	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	Ř
2	84	8	99 9	57	32	11	27	226	71	23	182
S	Š	T	Ů	U	V	W	X	Y	Ý	Z	Ž
331	131	1001	69	3	776	101	502	329	44	4	861

K.Soudková, VII.B

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

- ❖ **redakční rada:** M. Čermáková, V. Blešová, H. Hutlová, K. Jarošová, M. Kadlecová, V. Pullmannová, V. Pelikánová, K. Soudková, L. Stillerová, L. Vágnerová, E. Zajícová, technická spolupráce: M. Brož
- ❖ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 469 620 607, e-mail: broz@zsmalika.cz